

Pomoc má mnoho tváří

Magazín Diakonie ČCE | podzim 2022

Dana Šalamunová, maminka žákyně speciální školy v Praze:

Za naši školu dám ruku do ohně

- 2** **Zamyšlení**
Podzim a zima bez stresu
- 3** **Rozhovor s maminkou žákyně speciální školy Diakonie:**
Za naši školu dám ruku do ohně
- 6** **Díky dárcům** zažily děti z rodin ohrožených chudobou velká letní dobrodružství
- 8** **Reportáž: Spolu až do konce**
Paliativní péče v domově pro seniory Diakonie Valašské Meziříčí
- 11** **Terapeutický chov slepic, včasná prevence a herní doupě**
Inovace v Diakonii
- 13** **Podzimní hlavolamy rébusy**

Pomoc má mnoho tváří

Magazín Diakonie ČCE pro zaměstnance i širokou veřejnost. Vychází 4x ročně.

Vydává Oddělení komunikace Diakonie ČCE, Belgická 22, 120 00 Praha 2, ok@diakonie.cz

Redakční rada: Martina Pecinová, Tereza Savická, Adam Šůra, **grafická úprava a sazba:** Tereza Savická

foto: I. Dostál, A. Šůra, archiv Diakonie, pixabay.com

Za monitoring médií děkujeme společnosti NEWTON Media.

Vážení a milí čtenáři,

nejen pomoc, i sama Diakonie má mnoho tváří. Vždyť ji tvoří 32 relativně nezávislých středisek a škol z celé republiky. To je obrovská zásobárna různých přístupů, zkušeností, nápadů. Proto každý rok hlasujeme o těch nejzajímavějších inovacích v Diakonii. O vítězi si můžete přečíst v tomto čísle. Nejde však o soutěž, jako spíš o možnost poznat, jak to dělají jinde, a navzájem se inspirovat. Jedna z velkých výhod Diakonie spočívá v tom, že se můžeme od sebe navzájem učit. A když už jsme u toho učení – začíná nám školní rok. Přeji všem našim speciálním školám a školkám úspěšný start. Naší škole V Zápolí pak přeji, aby úspěšně dokončila náročnou rekonstrukci. Bude pak moci přijmout více žáků, pomoci více rodinám. O to v Diakonii jde.

Inspirativní čtení vám přeje,

Jan Soběslavský, ředitel Diakonie ČCE

PODZIMNÍ ZAMYŠLENÍ

Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočínutí svým duším.
(Matoušovo evangelium 11,29)

Čas prázdnin, čas odpočinku a dovolených pominul. Otevírají se nejen dveře škol, ale také dveře pravidelného týdenního rytmu povinností a starostí. Tak snad člověk nabral sílu a může do tohoto období vstoupit čerstvý a nabitý, aby mohl zase nést starosti všedního dne.

Jenže život bývá silnější než naše představy o něm - jak rád opakuji po jednom z diakonických ředitelů, protože jsou to moudrá slova - určitě tedy nepřekvapí, že těch starostí a tíhy bude hnedle až přes míru. Ježíšova slova mi připomínají, že to není

jenom léto, kdy mohu odložit své starosti a užívat si času odpočinku, ale odpočínutí lze nacházet neustále.

Ptáte se jak? V tichosti a pokoře. Nemusíme do podzimního období vtrhnout jako do boxerského zápasu, ve kterém musíme všechny povinnosti a starosti zdolat nejlépe KO nebo alespoň na body. Můžeme je zvládat mírně, tiše, s pokorou. Udolat je vytrvalostí a důsledností.

Ani na začátku podzimního času není třeba propadat panice, obavám a stresu, ale využívat tichosti a pokorného srdce k odpočínutí, které přetrvává. Tak hodně síly a krásný barevný podzim.

■ Štěpán Brodský

Za naši školu dám ruku do ohně

Rozhovor o tom, proč rodiče rádi
posílají své děti do škol Diakonie

Pražská [Diakonická škola V Zápolí](#) už více než 28 let vzdělává okolo 48 žáků s mentálním postižením. Nyní prochází zásadní rekonstrukcí. Kapacita se zvýší téměř o polovinu, na osmdesát žáků. Škola tak reaguje na narůstající poptávku rodičů po vzdělávání dětí právě v Diakonii. Proč je o školy takový zájem napoví rozhovor s [Danou Šalamunovou](#), maminkou čtrnáctileté Evičky, která školu V Zápolí navštěvuje už několikátým rokem.

Kdyby škola V Zápolí neexistovala, jak by vypadal váš den?

Vstala bych, postarala bych se o dceru. Do běžné školy bych ji poslat asi nemohla. Pochybuji, že by to tam zvládala, a to i s pomocí asistentky. Dopoledne bychom se tedy učily, protože základní vzdělání je povinné pro všechny. Po obědě bychom se věnovaly nějakým volnočasovým aktivitám. Tím chci říct, že by vůbec nepřipadalo v úvahu, že bych chodila do práce. Dnes bych už asi mohla pracovat z domova na částečný úvazek. Přibližně tak do šesti, sedmi let věku Evičky by u mě ale jakákoliv výdělečná činnost nepřipadala v úvahu.

Jak byste popsala handicap vaší dcery?

Evička má středně těžkou mentální retardaci a autismus. Také expresivní vadu řeči. I teď ve čtrnácti letech sotva dá dohromady větu. Hůř vyslovuje a je jí těžko rozumět. Celkově se ale jedná o méně závažnou formu postižení. Čím je starší, tím je to s ní naštěstí čím dál lepší. Dnes už můžu jít například sama na nákup a nechat dceru doma na chvíli samotnou, protože vím, že se absolutně nic nestane. To nebývalo. Hlavně mezi čtvrtým a šestým rokem mívala Evička velké záchvaty vzteku. Často i několikrát denně.

Z čeho pramenily?

Byly navázány na určitou situaci. Například nesnášela pračku, mikrovlnku, rychlovarnou konvici. Když viděla tyto přístroje v akci, začala křičet, dupat, být vzteklá. Nejhorší to bylo mezi čtvrtým a šestým rokem, kdy záchvaty vzteku byly na denním pořádku. Nesnášela také jízdu dopravními prostředky, až na auto. Když jsem s ní jela autobusem, permanentně křičela. Trvalo to nějakou dobu, než si zvykla. Podobně to bylo s vlakem, tramvají. Dneska už se ani těch nebojí. Stále však nemám jistotu, co přijde, zvláště když jde pro Evičku o novou zkušenost. Jdete na výlet, chcete dělat normální věci, jako děláte s rodinou, ale nemůžete si být jisti, jak dítě zareaguje. Třeba když jsme chtěli jet lanovkou.

Ostatním dospělým jsem narovinu řekla, že jízdu Evička asi nezvládne a budeme se muset od ostatních odpojit. Naštěstí to zvládla.

Proč jí záchvaty vzteku opustily?

Největší podíl na tom má asi růst, vývoj mozku. Pak hrál roli zvyk. Ukazovala jsem jí, že toho, co jí lekalo, se bát nemusí. Žádné Evičko, když se bojíš, tak já tu pračku vypnu. Naopak: Musí se to vyprat, nic ti to neudělá a ty můžeš jít zatím jinam, nemusíš u té pračky být, když se ti nelíbí. Snažila jsem se, aby výchova Evičky nebyla nefér vůči staršímu synovi. Jak bych postupovala u něj, jsem postupovala i u Evičky. Samozřejmě s vědomím, že dcera má svoje limity a že ledasco bude trvat déle. Pomohla samozřejmě i škola V Zápolí, tam s Evičkou dělají velké pokroky.

Jak jste se dostali se školou V Zápolí do kontaktu?

To byla trochu náhoda. Jak je dcerka fyzicky úplně v pořádku, dlouho jsme o jejím handicapu nevěděli. Viděli jsme, že je ve svém světě, nemluví, ale i naše obvodní lékařka věřila, že se to růstem spraví a dala mi potvrzení, že Evička může nastoupit do normální školky.

pokračování na další straně

Evička ve škole

 Rekonstrukce
diakonické
speciální školy
V Zápolí už probíhá.
Skončit má v prosinci
2022. Hlavním cílem je
zvýšit dostupnost
vzdělávání pro žáky
se středně těžkým
až těžkým mentálním
postížením a autismem.

Teprve tam se problémy projeví naplno. Evička nebyla schopná společného programu. Děti si třeba společně zpívaly a ona odkračela splachovat záchod. Nebyla schopná v kolektivu fungovat.

Paní učitelky mi řekly, že to nepůjde. Poslední rok na mateřské jsem tedy věnovala shánění školky pro Evičku. V jedné mi dali příslib, půl roku mě v tom nechali, a pak

si to paní ředitelka rozmyslela. Znovu jsem obvolávala. Leckde mi řekli, že Evička k nim patří, ale že už mají po přijímacím řízení. Paní ředitelce Pekařové jsem se do Diakonie dovolala náhodou. Vyprávěla mi, jak to u nich chodí, pozvala nás s Evičkou na návštěvu, a nakonec mi řekla, že můžeme nastoupit v podstatě rovnou. Byla jsem ve velice příjemném šoku. A to mi ani nedošlo, že na školku v Diakonii navazuje rovnou speciální škola, takže Evička bude moci plynule pokračovat, což je úžasné.

V čem Evičce škola pomohla?

Určitě ve stravování. Doma mi pila jenom z lahvičky, vztekala se, když jsem jí učila správně držet lžičku. Ve škole se to naučila velmi rychle a začala pít normálně ze skleničky. Zlepšila se v mluvení. A když jí druzí nerozumí, umí si poradit. Teď třeba po mně chtěla koupit jednu konkrétní sušenku. Nerozuměla jsem. Evička si ode mě půjčila mobil a našla mi její obrázek na internetu. Naučila se také psát tiskacími písmeny, počítat do stovky, kreslit. Ve škole se ukázalo,

**Doma pila jen z lahvičky.
Ve škole začala pít
normálně ze skleničky.
Zlepšila se v mluvení.
A když jí druzí nerozumí,
umí si poradit.**

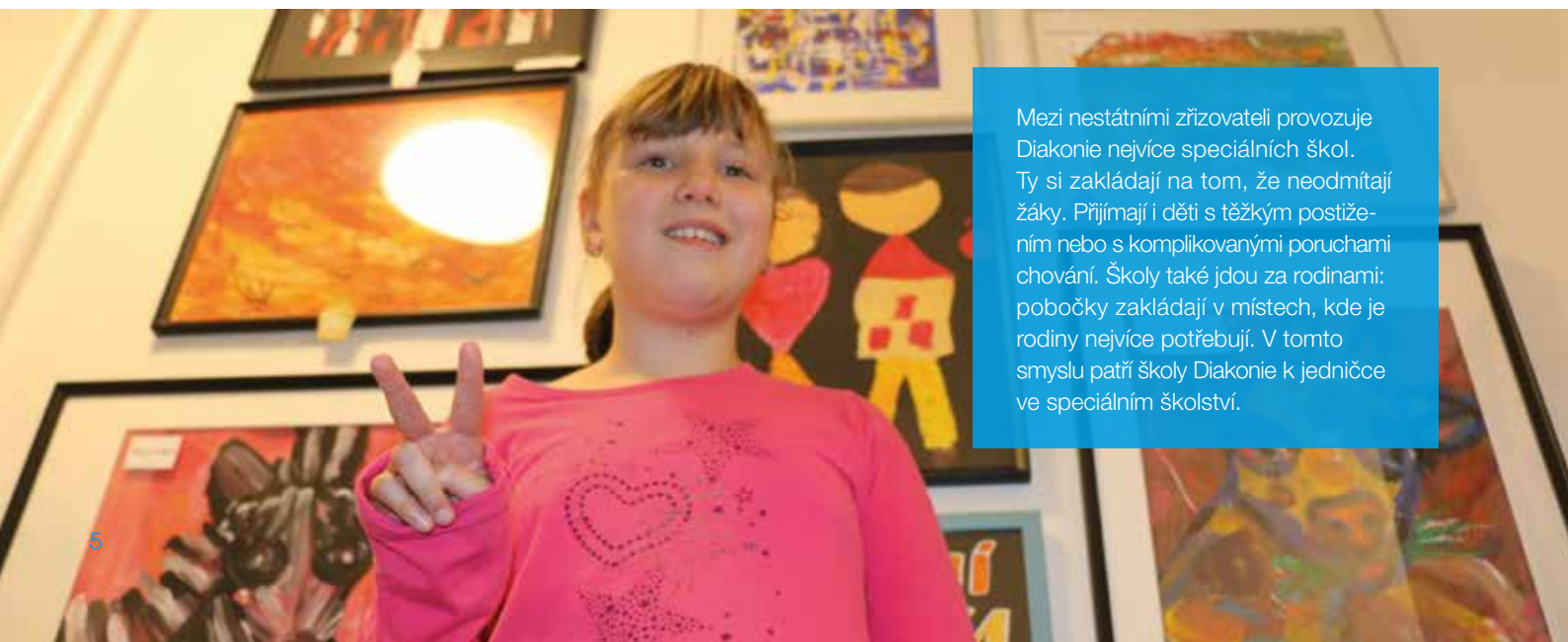
že má velmi dobrý hudební sluch. Stačí jí slyšet melodii a zahraje ji na klávesy. Když udělá chybu, opraví se. Hraje společně s paní učitelkou, která ji doprovází na kytaru. Také umí po sobě uklidit.

To by se bez školy nenaučila?

Doma jsem jí k tomu samozřejmě také vedla, ale to víte, autorita učitele je leckdy účinnější než autorita rodičovská. A musí se také započítat kolektiv vrstevníků. Evička se hodně učí napodobováním.

Když vidí, že člověk jejího věku něco zvládá, má k učení daleko větší motivaci. Proto také vítám, že škola V Zápolí nabízí pro děti i internát, který se po rekonstrukci ještě rozšíří. Nejde jen o to, aby děti nemusely dojíždět zdaleka. Na internátu dochází k dalšímu rozvoji dítěte. Děti se tam učí samostatnosti: ustlat si postel, převléknout si postel, udělat si večeři. Platí to i o osobní hygieně: sprchování, čištění zubů, česání. Jako rodič máte pocit, že s takovými věcmi musíte dítěti asistovat. Ono je to také rychlejší, když se třeba ráno vypravujete do práce a do školy. A dítě od vás asistenci očekává. Na internátu se pak leckdy ukáže, že řadu činností krásně dokáže samo. Proto si myslím, že pro dítě, které k tomu dozraje, je internát velmi vhodný. Dítě pak dělá pokroky nad rámec pokroků, které dělá ve škole. Samozřejmě, musí tam být dobrá vychovatelka, což je u nás sto procentní. V tomhle dám za naši školu ruku do ohně.

■ Ptal se Adam Šůra

Mezi nestátními zřizovateli provozuje Diakonie nejvíce speciálních škol. Ty si zakládají na tom, že neodmítají žáky. Přijímají i děti s těžkým postižením nebo s komplikovanými poruchami chování. Školy také jdou za rodinami: pobočky zakládají v místech, kde je rodiny nejvíce potřebují. V tomto smyslu patří školy Diakonie k jedničce ve speciálním školství.

Děkujeme našim dárcům!

Díky nim děti z rodin ohrožených chudobou a sociálním vyloučením zažily úžasná letní dobrodružství. Všechny akce, které děti s pracovníky podnikly, se uskutečnily díky prázdninové sbírce Krabice od bot.

Diakonie Most

Přibližně 20 dětí z klientských rodin Diakonie Most zažilo týdenní příměstský tábor a také 15 pěstounských rodin si zopakovalo interaktivní víkendový pobyt. Závěrem léta se uskutečnil tradiční velký výlet do zábavního parku Mirakulum. Děti tuto akci milují, bez finanční pomoci by pro ně ale byla nedostupná. Všechny aktivity podpořily přirozený vývoj dětí a rozvoj jejich sociálních vztahů.

Diakonie Západ

Plzeňská Diakonie dojíždí za dětmi ze sudetských vesnic, kde neexistuje nabídka kroužků či doučování. Slouží jí k tomu speciálně upravená dodávka – mobilní nízkoprahový klub Uličník. Podobně pořádá příměstské tábory: v Plzni, Dobřanech, Rokycanech a Domažlicích. Cílem je vyrovnat podmínky znevýhodněných dětí, umožnit jim prožít prázdniny tak jako jejich vrstevníkům. Letos se zúčastnily i děti z Ukrajiny. Děti z pěstounských rodin si pak užily terapeuticky zaměřený pětidenní pobyt.

Diakonie Jaroměř

Nízkoprahový klub Lucerna v Jaroměři fungoval až do letošního září výhradně jen díky příspěvkům dárců. Díky nim si mohli děti a mladí lidé (6 – 21 let) v klubu užít nejen společné muzicírování, tancování a sportování, ale také doučování, které jim pomůže lépe zvládat začínající školní rok. Na začátku srpna se také zúčastnili báječného týdenního příměstského tábora, který jim zpestřil jinak poněkud jednotvárný prázdninový čas.

Spolu až do konce

Proč v domově pro seniory zavedli paliativní péči, i když jako součást Diakonie Valašské Meziříčí mají za rohem hospic.

Seniorům [domova se zvláštním režimem](#) neslouží krátkodobá paměť, bojují s četnými nemocemi těla, ale, jak říká vedoucí domova [Marie Jurošková](#), jsou pořád akční. I když jim je v průměru kolem osmdesáti, stále musí něco dělat. „*Naše generace už asi bude jiná, ale oni moc neví, co je relaxace,*“ vysvětluje paní Marie.

Relaxační místnost v domově nepatří k nejnavštěvovanějším, někteří se jí prý dokonce i bojí. Aby také ne, když celý život jenom pracovali: přes den v různých podnicích a továrnách, odpoledne na vlastních domech a zahradách. Jsme na Valašsku.

Takže i v seniorském domově se většina z nich činí. Vaří a pečou, také suší ovoce a loupají ořechy. Přitom se vypráví. Senioři se tak vracejí do svého mládí a vzpomínají. Na rozdíl od krátkodobé paměti ta dlouhodobá se jim oživuje pozoruhodně.

Od jara do podzimu také tráví spoustu času venku. Plejí vyvýšené záhony, zametají a rádi zpívají lidové písničky s harmonikářem. Třiaosmdesátiletý pan Šrámek přichází s harmonikou třikrát týdně.

Než zhasne svíčka

Není to pouhá fráze, že senioři jsou ve valašskomeziříčské Diakonii jako doma. Často už nerozpoznávají svoje děti a vnoučky, když přijedou na návštěvu. Jediné tváře, které si především pamatují, jsou tváře zdravotních sester a pečovatelek, které vídají každodenně. „*My jsme teď také jejich blízcí,*“ komentuje to Marie Jurošková. „*V jistém smyslu dohromady vytváříme rodinu.*“

Právě vědomí o těchto „rodinných vazbách“ vedlo Marii Juroškovou a její tým k odvážnému kroku: rozšířit služby v domově o paliativní péči. Domov sice má na dohled špičkový hospic, také součást Diakonie. Dlouhodobější změna prostředí však bývá pro lidi s demencí či Alzheimerovou chorobou nesmírně náročná, téměř devastující. Takovou změnu by mohl představovat i přesun do hospice. To je však spíše teoretická úvaha. V praxi totiž klienti domova umírali většinou v nemocnici.

Dohořívající svíčka, k té se někdy přirovnává závěr života. „*A my téměř před sfouknutím té svíčky jsme byli povinni volat záchranku,*“ popisuje Marie Jurošková. Závěr života často provázejí závažné zdravotní komplikace. Domov jako sociální, tedy nikoliv zdravotnické

zařízení, nebyl podle zákona oprávněn zdravotní komplikace řešit. „*O někoho se pět, deset, patnáct let staráte, a když se to má uzavřít, tak ho odvezou. Nevíte, jestli vůbec přežije cestu, a když ji přežije, tak někde, kde vůbec nikoho nezná, umře,*“ dodává paní Marie.

Možnost volby

Jeden z klientů domova byl relativně mladý, 73 roků. Náruživě kouřil. Jak už to u kuřáků bývá, kolabovalo mu prokrvení dolních končetin, jedna z nohou odumírala. Zachránit se nedala, v úvahu připadala jediné amputace. Pokud by se vydařila a pacient by přežil, což při jeho stavu vůbec nebylo jisté, byl by dlouhodobě upoután na lůžko.

pokračování na další straně

Marie Jurošková

Každý rok se v Diakonii hlasuje o nejlepší inovaci, která zlepšuje péči o naše klienty. Z celkem 18 přihlášených zvítězila právě paliativní péče v domově pro seniory Diakonie Valašské Meziříčí.

 Jakkoliv by
Diakonie
Valašské Meziříčí
šla do zavádění paliativní
péče v domově pro
seniory i bez zvláštní
podpory, velmi pomohlo
zařazení do projektu
Spolu až do konce z
dílny Centra paliativní
péče. Vedle školení a
odborných konzultací
projekt přináší i finanční
podporu díky Abakusu –
Nadačnímu fondu
zakladatelů Avastu.

Dokud domov ve Valašském Meziříčí nezavedl paliativní péči, jiný postup by ani nebyl možný. Teď měl ale třisedmdesátiletý klient na výběr. Lékařka s atestací z paliativní medicíny, se kterou domov nově spolupracuje, pánovi vysvětlila, co ho čeká v případě souhlasu i nesouhlasu s amputací. Tu muž rozhodně odmítl. Znamenalo to, že končí snahy o záchranu jeho života za každou cenu. Nastoupila péče o to, aby závěr života prožil v pohodě a obklopen „těmi svými“. S postupem byli informováni příbuzní, kteří souhlasili.

Proti bolestem dostával analgetika, postiženou nohu mu pracovnice domova pravidelně převazovaly. Pokud to jenom trochu šlo, trávil čas na vozíku v zahradě a pečovatelky se staraly o to, aby mu dělaly, jak se říká, „pomyšlení“. Největší radost měl z čepovaného piva dovezeného z nedaleké hospody. Nedoufal, že ho ještě někdy ochutná. A pak se jednou ráno neprobudil. „Zemřel na sepsi,“ vzpomíná Marie Jurošková. „Ale netrpěl, byl veselý, šťastný. Byl tu s námi. Když si vezmete kvalitu života, kdyby mu nohu amputovali: zůstal by ležet, měl by proleženiny, tomu nikdy stoprocentně nezabráníte, zvláště při takovém zdravotním stavu. Co je lepší?“

Mírnit bolest

Při společném rozhodování, jak k nemocem klientů přistupovat, je přitom vedle vůle

samotného klienta a jeho rodiny důležitý ohled právě na budoucí kvalitu života. Když klient v dobré fyzické kondici dostane například infarkt, za hospitalizaci v nemocnici to stojí. Do týdne totiž může být díky stále lepší akutní medicíně zpět v domově. Kvalita jeho života se nijak zásadně nepropadne.

Paliativní péče v domově tedy neznamená odmítání nemocnic. Znamená rozšíření služeb pro ty případy, kdy už záchrana života výhledově ztrácí smysl a smysl má naopak chystat důstojné rozloučení. Do něj jsou zahrnuti i příbuzní klientů. Se svými blízkými, zvláště v jejich posledních chvílích mohou být v kteroukoliv denní nebo noční dobu. Domov tomu uzpůsobil své prostory. Pro pozůstalé domov zjara a na podzim pořádá vzpomínková setkání vyzdobená fotografiemi zemřelých a vzpomínáním na společné zážitky s nimi. „Já vím, že to bude znít zvláště, ale přesto to řeknu: u nás je teď umírání fakt pěkné,“ uzavírá Marie Jurošková. Ze 42 klientů domova jich bylo v době vzniku tohoto článku v paliativní péči šest. Dva z nich leželi, přirozeně odcházeli ze života. Čtyři byli stále aktivní. Dostávali analgetika mírnící bolesti způsobené postupující neléčenou nemocí.

■ Adam Šůra

Oxygenerátory, kyslíkové brýle, dávkovače léčiv, S.O.S. léčiva, měření tepu a okysličení organismu. To je jen ukázka toho, co se museli naučit zvládat pracovnice domova, zejména pečovatelky, při zavádění paliativní péče. Bylo též třeba nově zaměstnat lékařku, která dává dohromady pro „paliativní klienty“ plán péče. S paliativní přístupem se musel naučit pracovat celý tým domova, ztotožnit se s ním a převzít vyšší míru zodpovědnosti, kterou paliativní péče obnáší.

Pozvánka na paliativní konferenci

Spolu až do konce aneb nebojme se doprovázet

Datum: 4. října 2022
Místo konání: Valašské Meziříčí, Náměstí 7/5, budova radnice, velká zasedací místnost nebo online
Odborný garant: MUDr. Ivana Kvitová, vedoucí lékařka Diakonie Valašské Meziříčí - hospic CITADELA

Program:

8.30 - 9.30	Prezence účastníků konference
9.35 - 10.15	Zkušenosti s hospicovou paliativní péčí Mgr. Květoslava Othová, Diakonie Valašské Meziříčí, ředitelka
10.15 - 11.00	Představení současného a budoucího programu NF Abakus Mgr. Barbora Nejedlá, Abakus – Nadační fond zakladatelů Avastu
11.00 - 11.45	Vedení paliativního týmu MUDr. Veronika Mikolajková, Diakonie Valašské Meziříčí – hospic CITADELA
11.45 - 12.30	Domácí hospicová péče z pohledu lékaře MUDr. Zdislava Tělupilová, Diakonie Vsetín – domácí hospic Devětsil
12.30 - 13.30	Přestávka, obědový raut
13.30 - 14.15	Paliativní péče v komunitě MUDr. Regina Slámová, Centrum paliativní péče Brno
14.15 - 15.00	Paliativní péče v sociálních pobytových službách (kazuistiky) Mgr. Marie Jurošková, Diakonie Valašské Meziříčí, vedoucí domova se zvláštním režimem
15.00 - 15.30	Význam spirituální péče u lidí na sklonku života Mgr. Radmila Včelná, Diakonie Valašské Meziříčí – hospic CITADELA, duchovní
15.30 - 16.00	Shrnutí a závěrečná diskuse

Odborná vzdělávací akce je pořádána v rámci celoživotního vzdělávání lékařů dle SP č. 16. Konference se koná v rámci projektu „Spolu až do konce - zavádění principů paliativní péče v domově se zvláštním režimem“ podpořeného Abakusem - nadačním fondem zakladatelů Avastu. Změna programu vyhrazena.

Počet kreditů: 6 kreditů
Účastnický poplatek: 400 Kč
Číslo účtu: 94-2556380247/0100
Variabilní symbol: 41022 (do poznámky pro příjemce je nutné uvést jméno účastníka)
Příhláška: www.diakoniev.m.cz/aktuality/pozvanka-na-paliativni-konferenci

Partneři konference

Diakonie
Československé církve evangelické

aoba
kuios
NADAČNÍ FOND

Abychom se navzájem inspirovali, hlasujeme v Diakonii každý rok o nejzajímavějších [inovacích v našich službách](#). S [vítězem](#) jste se už seznámili v reportáži. Jaké inovace obsadily další místa?

2: Terapeutický chov slepic

Myšlenka se zrodila na začátku roku 2021 v chráněném bydlení **Diakonie Litoměřice**. Potřebné finance dorazily přes portál Darujme.cz. V létě už chráněné bydlení hostilo první slepičky hedvábničky. Každý z klientů k nim přistupuje jinak. Někdo se jen kochá, někdo si se slepičkami povídá, někdo se i pomazlí, někdo se aktivně zapojuje do péče o krmení, vodu a čistotu kurníku. Radost mají ovšem všichni stejně velikou.

3: Včasná prevence pro děti a mládež

Diakonie Vrchlabí má tu zkušenost, že řada mladých lidí se do jejich sociálně aktivizační služby dostává pozdě. Život na sociálním dně berou jako normu, chybí jim chuť ke změně. Školy si s nimi neví rady. Přitom vzdělání je nejučinnější pomocí při začleňování do společnosti. Ve Vrchlabí proto zavedli pozici sociálního pedagoga. Ten oslovuje školy. Seznamuje je s tím, jak poznat dítě ohrožené sociálním vyloučením. Koordinuje doučování a volnočasové vzdělávání. Je tak mostem při řešení problémů mezi rodinou a školou. Rodina získá včasnou pomoc při řešení náročných situací.

4: Herní doupě

Pro lidi s těžkým tělesným postižením, pro které se tělo stalo jakoby vězením, může být hraní počítačových her jednou z mála možností smysluplného trávení volného času. V online prostoru hry vedou ke komunikaci a pocitu sounáležitosti s dalšími hráči. Podporují též fantazii, motivují k aktivitě. Proto ve **Středisku celostátních programů a služeb** zřídili Herní doupě. V rámci programu Lifetool lidem s těžkým postižením upravili herní konzole (ovládání například jen jemným pohybem jednoho prstu). Osm setkání se věnuje společnému hraní, aby se klienti zacvičili a mohli se pak hrát věnovat samostatně.

BĚH PROTI NÁSILÍ

4. ROČNÍK

Terapie je běh na dlouhou trať. Pojďte si s námi zaběhat aspoň jedno odpoledne!

čtvrtek 22. 9. 2022

17.30

Obora Hvězda, Praha 6

Běžci podpoří diakonický program Stop násilí, který se zaměřuje na ojedinělou práci s pachateli domácího násilí. V terapii pomáháme klientům odhalit kořeny jejich agresivity a hledat cestu k nenásilnému řešení problémů a konfliktů. Cesta z bludného kruhu násilí existuje.

Registrace prostřednictvím on-line registračního formuláře na www.stopnito.cz nebo na místě v den závodu.

www.nasilivevtazich.cz

Diakonie
Českoobrátské církve evangelické

Přesmyčky: Co potřebujete s sebou do školy?

Zkuste přeházet písmena ve slovech tak, aby vám vznikly názvy školních pomůcek.

UNCE BIČE: _ _ _ _ _

I POPRASK: _ _ _ _ _

KYSAT LEP: _ _ _ _ _

KRAVÍ POT: _ _ _ _ _

A KVOKAT: _ _ _ _ _

Zebra

Je pět zákyň, každá chodí do jiné třídy. Každá žákyně má ráda jeden předmět a věnuje se jednomu sportu. Dokážete z následujících tvrzení určit, do jaké třídy chodí která žákyně a jaký má ráda předmět a sport?

Dívka, která hraje squash, má ráda matematiku a nechodí do 5. třídy.

Dora je ve třetí třídě a Bětko ráda běhá.

Dívka, která ráda běhá, je ve druhé třídě.

Dívka ve 4. třídě ráda plave a Eliška má ráda chemii.

Alice je v 6. třídě a má ráda squash, ale ne zeměpis.

Dívka, která má ráda chemii, ráda hraje basketbal.

Dívka, která má ráda biologii, také ráda běhá.

Klára má ráda dějepis, ale nerada hraje tenis.

Řešení najdete na www.mozkolam.cz/slovni-hlavolamy/zebry/zakyne

Číselné řady

Jaké číslo bude následovat místo otazníku?

1, 2, 4, 7, 11 ?

79, 66, 55, 46 ?

3, 10, 31, 94 ?

1, 1, 2, 3, 5, 8 ?

TIPY NA PODZIMNÍ KURZY DIAKONICKÉ AKADEMIE

Nechte se pohladit po duši a přijďte k nám načerpat energii na nadcházející podzim a zimu.

SEBELASKAVOST JAKO ZDROJ NAŠÍ SÍLY (8 H)

27.9.2022 nebo 31.10.2022

Dopřejte si být k sobě laskaví. Na kurzu se naučíte jednoduchá a účinná cvičení, která napomáhají zvládat stres a negativní emoce díky plně prožívanému přítomnému okamžiku.

ARTEFILETIKA – ŘEKNI TO OBRAZEM (8 H)

20.10.2022 nebo 1.12.2022

Rádi byste poznali sami sebe pomocí relaxačních a výtvarných technik? Chcete získat náhled na své silné stránky? Na kurzu Artefiletiky vůbec nezáleží na tom, jestli umíte nebo neumíte kreslit a malovat, důležitý je prožitek vlastní kreativity. Ponořte se do svého životního příběhu a naučíte se zážitek z tvorby převést do reálného života a naopak.

MUZIKOTERAPIE – HUDBA JAKO CESTA K UVOLNĚNÍ (8 H)

11.10.2022

Chcete se naučit relaxovat pomocí hudby? Cítíte se vyčerpaní a nemáte dostatek energie? Přijďte na kurz Muzikoterapie. Nemusíte mít rozvinutý hudební sluch ani schopnost hrát na nástroj, jen ochotu se otevřít novým přístupům a možnostem, které muzikoterapie nabízí.

KRIZE JAKO VÝZVA KE ZMĚNĚ (8 H)

16.12.2022

Cítili jste beznaděj a úzkost a nevěděli kudy ven? Ano, to vše s sebou krize přináší. Ale je to opravdu vždy jen to špatné? V našem novém kurzu zjistíte, že to může být i odrazový můstek nebo nový začátek. Nikdy není pozdě začít vidět v tom špatném i to dobré.

Pro zaměstnance Diakonie, kteří v přihlášce uvedou kód POHLAZENI22, platí sleva 20 %.

Kurzy jsou akreditovány u MPSV. Více informací se dozvíte na www.diakonicka-akademie.cz nebo pomocí QR kódu

 DIAKONICKÁ AKADEMIE

**Pomozte nám
s rekonstrukcí
speciální školy**

V ZÁPOLÍ

Mateřská škola a základní škola speciální Diakonie ČCE Praha už více než 28 let vzdělává žáky s mentálním postižením. Součástí školy je internát, družina a školní jídelna.

**Bez velké rekonstrukce nemůžeme
ve škole děti dále vzdělávat.**

Každý dar nás posune k cíli.

Termín rekonstrukce červenec–prosinec 2022.
Další informace o projektu www.skolapraha.diakonie.cz

Finanční prostředky můžete posílat přes darovací formulář na www.skolapraha.diakonie.cz/daruj

Děkujeme.

Investorem rekonstrukce je

Diakonie
Českobratrské církve evangelické

